

тѣ му въ Виттембергъ. Електоръ-тѣ му ся врѣкль че ще ся грыжи за женѣ му и дѣ-ца-та му, така като да му были свои. Любовь-та на Лутера къмъ тѣхъ растѣжила ближ-ни-тѣ му много, като че Лутеръ ужъ скоро щѣлъ да ся раздѣли отъ тѣхъ ; но той пакъ можалъ да размива нажалены-тѣ си прія-тели. “Нечестиви-тѣ Евреи”, казалъ той, “уби-хъ съ каменіе Стефана ; мене моя-та болестъ, пораза-та, мя убива съ камыкъ !” Той не прѣ-станѣлъ нито за едно мгновеніе отъ да ся по-вѣрѣва на Бога, и да ся покорява на волѣ-тѣ Му. Най-сетнѣ той былъ каченъ на едни кола, и отвезенъ къдѣ Готѣ. Друсаніе-то на кола-та, като вървяли по неравнѣй-тѣ пѣтъ, произвели въ него онова що лѣкари-тѣ не могли да на-правятъ : то пооблекчило болкѣ-тѣ му, отъ което той былъ испълненъ съ радость и бла-годареніе. Въ Готѣ болестъ-та го повторила ; и тозъ пѣтъ той дошелъ по-близо до умира-ніе отколкото по-прѣди. Твърдѣ нѣжны были писма-та му до челядь-тѣ му, Меланктона, Електоръ-тѣ, и другы пріятели, включително проповѣдници-тѣ и гражданы-тѣ на Виттем-бергъ. Той прѣкаралъ безопасно най-лошы-тѣ минуты на болестъ-тѣ си, и въ скоро врѣме здравіе-то му ся подобрило, така щото на 14-й Мартъ той ся завърнѣлъ у дома си.